

således blevet et problem, der i høj grad påkalder sig interesse.

Allerede i 1937 påbegyndtes ved privat initiativ et arbejde for at redde mest muligt af det ældre filmstof her i landet fra den tilintetgørelse, som materialets skrøbelighed så let udsætter det for. I fortsættelse heraf oprettedes i 1941 et filmarkiv som en afdeling af Dansk Kulturfilm, fra 1947 under navnet: Det danske Filmmuseum. Udgifterne til museets drift afholdtes indtil 1948 af Dansk Kulturfilm midler og siden ved direkte tilskud fra filmfonden. Museets daglige leder er i økonomiske og administrative spørgsmål ansvarlig over for statens filmcentrals direktør, mens han i museale-filmkunstneriske spørgsmål er underlagt et tilsynsråd bestående af repræsentanter for ministeriet for kulturelle anliggender, filmsrådet, biografbevillingshaverne, filmudlejerne og af andre filmsagkyndige. Et meget betydeligt antal danske og udenlandske spillefilm af filmhistorisk værdi er i museets besiddelse, og det til museet knyttede bibliotek rummer med sine ca. 7.000 bind formentlig den største samling film litteratur i den vestlige verden. Gennem sit medlemskab af Fédération Internationale des Archives du Film har filmmuseet mulighed for at udveksle film, bøger og andet materiale med alle betydelige filmlande i Europa og Amerika.

Ved forslaget § 18 afgrænses arbejdsopgaverne for filmmuseet, om hvis virksomhed der ikke findes bestemmelser i den gældende lov. Museets opgaver er efter forslaget at sikre bevarelsen af film, filmbilleder og andet materiale vedrørende film, at indsamle og udlåne film litteratur og at udbrede kendskabet til filmens historie blandt andet ved forevisning af film. Den i bestemmelsen forudsatte virksomhed med forevisning af film vil, som det hidtil har været tilfældet, foregå ved lukkede medlemsforestillinger i de hertil lejede lokaler i København eller ved udlejning af film til de godt 20 filmstudieklubber i hovedstadsområdet og provinsen, med hvilke museet har fastere forbindelse.

Den ved forslaget § 13 tilsigtede forankring i loven af museumsvirksomheden berører ikke det i 1923 oprettede, nu af Nationalmuseet ledede „Statens arkiv for historiske film og stemmer“, der fortsat forudsættes at skulle bestå som en af filmmuseet uafhængig institution. Selv om begge institutioner har til opgave at samle og bevare film for eftertiden, er deres formål i øvrigt så forskellige, at det ikke skønnes heldigt at undergive dem en fælles ledelse. Medens det afgørende for filmmuseet er filmen som kunststart betragtet, interesserer filmarkivet sig kun for filmen som medium for opbevaring for eftertiden af oplysninger om begivenheder, personer eller for-

hold af historisk, personalhistorisk, kulturhistorisk, sproghistorisk eller anden videnskabelig betydning, jfr. betænkning angående „Statens arkiv for historiske film og stemmer“, afgivet af det ved justitsministeriets skrivelse af 21. marts 1941 nedsatte udvalg. Grænsen mellem de to institutioners kompetence lader sig teoretisk trække meget skarpt op og vil næppe heller give anledning til vanskeligheder i praksis.

Til § 19.

Til stk. 1. De betragtninger, der er anført foran ved § 18 om betydningen af ældre films bevarelse, taler stærkt for i forhold til det statslige filmmuseum at foreskrive en vis pligtaflevering af film. Der kan herved som en analogi henvises til den gennem århundreder praktiserede pligtaflevering af tryksager, der danner hovedgrundlaget for de store statsbibliotekers danske afdelinger. Det må dog ved indførelsen af en tilsvarende ordning for film tages i betragtning, at en filmkopi i sig selv repræsenterer en ret betydelig værdi. Ministeriet for kulturelle anliggender har på denne baggrund ikke ment som biografudvalget af 1947 at kunne foreslå pligt til vederlagsfri aflevering af en ubrugt kopi af enhver film, der forevises offentligt, tillige med et fuldstændigt sæt af de til reklamebrug fremstillede billeder fra filmen, men har ment at burde betinge en sådan afleveringspligt af, at producenten friholdes for udgiften til fremstilling af de kopier og billeder, som skal afleveres til museet efter dets begæring.

Til stk. 2. Bestemmelsen forbyder tilintetgørelse af negativer til danske film, der har været forevist offentligt, medmindre de pågældende negativer vederlagsfrit har været tilbudt museet, og dette har erklæret ikke at ville overtage dem.

Gennemførelse af den foreslåede bestemmelse vil kunne sikre betydelige filmhistoriske værdier for eftertiden, og de afleverede negativer vil muliggøre fremstilling af teknisk fuldkomne, nye kopier, som af museet vil kunne udnyttes i udveksling med andre landes filmmuseer. Hertil kommer, at reglen ikke kan antages at betyde nogen mærkbar økonomisk byrde for de afleveringspligtige.

Til stk. 3. Bestemmelsen pålægger museet den selvfølgeligelige forpligtelse at undlade at udnytte de omhandlede kopier, billeder og negativer forretningsmæssigt.

Til stk. 4. De nærmere bestemmelser vedrørende afleveringspligten, som forudsættes fastsat af ministeren, vil blive udfærdiget efter forhandling med filmbranchens deri interesserede organisationer.